

Dominika Valaščíková, 18 rokov, Dubové

Skočiť, či neskočiť? To je otázka.

Nenávidím pondelky. Vo svojej podstate mi nevadí pondelok ako deň v týždni, ale skôr to, ako sa ľudia v pondelok správajú. Neustále sa niekde náhlia s pohárom niečoho horúceho v ruke a blikajúcou vecou pritlačenou na uchu. Ako bez duše preletia okolo mňa. A ja? No keby som mohla, povedala by som im, čo si myslím o tomto spôsobe života. Avšak na druhej strane, keby som bola človekom, nikto by ma nemal rád, asi by neuniesli moju úprimnosť. Často premýšľam nad tým, aké by to bolo byť človekom? Nemusela by som každý deň stáť na jednom mieste s rovnakým výhľadom a bez možnosti niečo zmeniť. Znie to pomerne depresívne, ale keď ste sochou celý svoj život, nezdá sa vám to také zlé. Mám pocit, že byť človekom prináša mnoho viac dôvodov na to byť v depresii. Napríklad nedávno sa pri mne udobroval jeden manželský pár. On jej nasľuboval doslova modré z neba. Vyjadroval jej svoju lásku a kľáčal na kolenách, nech sa k nemu vráti. A ona? No skúste hádať, čo to chůďa urobilo. Samozrejme, že sa k nemu vrátila, veď mali spolu tri deti. Odpuštila mu vlastne všetko, čo sa dalo (mám na mysli neveru), to som zachytila z toho 5 minútového rozhovoru. To však nie je všetko. O dva týždne som ho zas videla s nejakým dievčaťom ako kráča cez most, na ktorom stojím, a tváril sa, že je to jeho jediná láska... Prečo sú ľudia takí...Ja to ani neviem pomenovať. Zjavne mu to za to stálo. Neviem, naozaj to už nedokážem posúdiť...

Mojím celoživotným poslaním je celý deň stáť na podstavci na moste a tváriť sa stále rovnako (nemám na výber). Rada by som vám s určitosťou povedala, kde presne sa nachádzam, ale neverím tomu, čo počujem, takže sú to len isté domnienky. Keď okolo mňa prechádzajú turisti, často počujem slovo Paríž, Paris, Parizo, Pariisi a mnohé podobné výrazy, takže podľa toho usudzujem, že som asi v Paríži. Neviem, čo na ňom všetci vidia. Je tu len akási obrovská železná konštrukcia hnedej farby. Dokonca si pamätám časy, keď ju stavali. Bola tak ohavná, že som tri roky mala zatvorené oči, aby som sa na ňu nemusela dívať. Časom som si ale zvykla a pochopila, že tu zostane už navždy, keďže kvôli nej chodili ľudia naozaj z ďaleka. Fotili si ju dokonca aj z môjho mosta, to bola teda drzosť. Sú naozaj divní...

Ako vám tu vykladám môj „neskutočne zaujímavý“ život, zastavil sa pri mne akýsi muž. Možno to nakoniec nebude až taký zlý deň. Ako sa tak neho pozerám, vyzerá byť veľmi unavený alebo skôr nešťastný. Chytá sa mojej ľavej ruky a ocitá sa pri mne na podstavci. Čo si tí ľudia nedovolia? Takto z blízka je celkom škaredý. Aj keď je pravda, že môj typ mužov vymrel v 19. storočí. Mám z neho zvláštny pocit, akoby som to už zažila.

Počkať, niečo si mrmle: „*Čo som to za hlupáka? Čo si si myslel, že skočíš? Samozrejme, doma som bol odvážny. Na čo mám žiť? Pre koho? Veď toto tu, tento život, nemá význam!*“

Dobre som počula? Naozaj je tu ďalší samovrah? Nedivte sa. Raz za mesiac sa tu vždy niekto objaví. S búšiacim srdcom vyjde ku mne a tvári sa ako veľmi chce skočiť. Ale nakoniec to nikto z nich neurobí, aj keď ich povzbudzujem najviac ako to len ide.

„*Dobrý deň. Čo to tam robíte?*“ z nenazdajky som začula podivný hlas. Ten muž, ktorý stál vedľa mňa sa tak veľmi zľakol, až sa mu šmyklo, ale nespadol. Škoda.

„*Ja? Prečo vás to zaujíma?*“ odvrkol.

„*Pýtam sa, lebo dnes som mal v pláne skákať ja.*“

To myslíte vážne? Dvaja v jeden deň? No možno sa aj pobijú, uvidíme.

„Tým mi chcete čo akože povedať? Že pri tomto moste je niekde rozvrh pre samovrahov? Dnes som sa rozhodol skočiť, tak skočím dnes. Vy odíďte a nájdite si iný most, tento je už obsadený.“ Celkom vyvedený z miery na neho zakričal a obrátil hlavu späť k vode.

„Počkajte, prosím. Sme predsa na jednej lodi, nie? Ja som Norbert, priatelia ma volajú Noro. A vy?“ pomaly odpovedal a čakal na jeho reakciu.

Hľadela som na neho, ešte stále bezmenného, a ticho čakala (ako keby som mala vari na výber), čo sa bude diať. Neustále mi stískal ruku. Už mi bolo jasné, že neskočí.

„Julo, teda Július, a nemám priateľov.“

Ako odpovedal tak si odpľul a trafil moju bosú nohu. Keby som sa v tej chvíli mohla hýbať už by letel do dole.

„Teší ma. Tak už máš priateľa.“ Noro sa na neho usmial ako keby sa poznali roky.

„Dobre, tak mám priateľa. Môžeš už odísť? Rád by som skoncoval so životom a nechcem mať pri tom svedkov!“

„No tak, nerob drahoty. Ja sa budem len nenápadne pozerat' a keď skočíš pôjdem hneď za tebou.“

„Čo? Nie! Dost', že ťa počúvam tu a nie to ešte keby sme mali ísť spolu na druhý svet.“

„Počkaj. Ty si akože myslíš, že pôjdeme do neba, hej? Hahaha. No ty si vtipný.“

Noro sa smial ako keby nikdy nepočul nič vtipnejšie, Julo sa na neho pozeral ako na ducha a ja som ničomu nerozumela. Len rozprávali a rozprávali. Prečo už neskáču? Toto je nuda. Počkať, zase niečo cítim. Noro sa začal po mne liepať z druhej strany. Chytil sa mojej pravej ruky a už ju nepustil. Julo sa držal ľavej strany môjho tela a rukami mi obaja obopínali pás. Nahli sa pred mňa a Noro opäť začal rozprávať:

„Ty si teda srandista. Ak si katolík, musí ti byť dobre známe, že samovražda je hriech, s tým sa do neba nedostaneš. Ak si ateista, na nebo by si nemal veriť, veď to stvoril Boh.“ vysvetľoval Noro. Julo sa v tichu zamyslel a povedal: „Veď máš vlastne pravdu. Čo budem robiť?“

Sklopil zrak a nepovedal ani slovko. Ja ti poviem, čo urobíš. Skočíš.

V tom sa opäť ozval Noro: „Dáš si?“ Ponúkal mu akúsi zvláštnu fľašku plnú nejakej tekutiny. Podľa toho ako Jula striaslo som usúdila, že to nie je dobré, ale dal si znova. Oni sú naozaj divní.

Asi za hodinu tú fľašu vypili a začali sa správať ešte čudnejšie. Plietol sa im jazyk, nevedeli poriadne vyslovovať a ich reč bola akási iná.

„Počúvaj ma ty a čo s tým skokom?“ pýtal sa lámano Noro.

„A čo ti ja viem? Prečo som sa chcel vlastne zabiť? Nevieš, kamarát môj?“

Julo sa len s kľčovitým úsmevom na neho pozrel a snažil sa ho chytiť, ale keďže sedeli po mojich bokoch, nebolo to možné.

„Julo, pod'me skočiť.“ Povedal Noro z ničoho nič. Na počudovanie sa Julo postavil a odvetil len jednoduché: „Dobre.“

Bola som v takom napätí ako nikdy. Že by sa to naozaj bolo stalo? Obaja stáli vedľa mňa, jeden na ľavo a druhý napravo.

Julo začal z ničoho nič počítať: „Raz, hmmm dvaaa a tr.....“ v tom sa obaja zaknísali a ja som nedočkavo a v napätí čakala, kedy sa ma konečne pustia a budú letieť dole do vody...

No oni sa zaknísali zlým smerom. Počula som len rachot za mojím chrbtom. Tí hlupáci spadli na most. Je mi normálne do plaču. Tak som sa tešila, že to bude zaujímavý deň a oni to všetko pokazili. Zase som začula akési zvuky. Julo s Norom zaspali a začali nahlas chrápať. Toto nemyslíte vážne... Až do rána som to musela trpieť.

Konečne je ráno a tí dvaja hlupáci sa začali preberať a stonať od bolesti chrbta a hlavy.

„Auuuuu, čo to do pekla má znamenať?“ Hrešil Noro a obzeral sa okolo seba, až kým nezbadal Jula.

„A ty si kto?“ opýtal sa ho vystrašene.

Julo, ešte s väčším zmätkom odpovedal: „Prepáčte, my si tykáme? Nevieť vôbec kto ste.“

Tak táto situácia bola naozaj komická. Veď včera sa rozprávali, ako spolu skočia a ukončia svoje životy a teraz ani nevedia o tom, že sa stretli.

Toto nemôže byť pravda. Obaja sa snažili postaviť zo studenej zeme a rozpamätať sa, čo s vlastne stalo. Keby som mohla hovoriť, hneď im to pripomeniem, ale som len socha. A tak na nich pozerám ako každý ide naspäť svojou cestou, za svojím uponáhľaným životom.

Byť človekom je tak nezmyselné, ale byť sochou to je celkom pre mňa! Nikdy neviete, ktorý samovrah pri vás skončí.